

POSLEDNĀ• Ā ANCE - III.

PondĀ•lĀ•, 09 duben 2012

VeĀ•er v hospodĀch nebylo k hnutí. RozesmĀtĕ tvĀ•e lyĀ•aĀ•, nadšenĕ vĭtĀnĭ novĀ• pĀ•ichozĭch, dobrĀ nĀlada hezkĕ tvĀ•e Ā•en. Tma pĀ•ichĀzela brzy. Na zasnĀ•Ā•enĕch strĀnĭch se rozsvĀ•cela okna chaloupek, a kdyĀ• mĀ•sĭc v osvĭtil stĀ•ibrnĕmi paprsky celou to bĭlou nĀdheru širokĕho ũdolĭ a všecko dostalo jakĕsĭ tajemnĕ stĭny, okouzlenĕ Ā•lovĀ•k nemĀ•l pro popsĀnĭ takovĕ krĀsĕ slov...

V nedĀ•li se mĀ•nily turnusy, a tak bylo hodnĀ• prĀce. DvakrĀt jsme jeli se zavazadly hostĀ• našeho hotelu a slušnou provizi jsme vozili kufry i na jinĕ chalupy. ŠĕfovĀ hotelu mi pravidelnĀ• pĀ•edĀvala velice slušnou Ā•Āstku penĀ•z za dopravu, a jĀ, jako by mnĀ• ty peníze pĀ•lily v ruce, jsem veĀ•er zval personĀl hotelu na ZvoniĀ•ku, pĀ•vabnou miniaturnĭ roubenou chaloupku, jinak populĀrnĭ vinĀrnu. Mĭša s Mĭškou tajnĀ• dostali odmĀ•nu v naturĀlĭch - jablka a mrkev. O peníze nestĀli. Mĭša byl prvĭnĭ polovinu ledna vzornĕ. V druhĕ pĀ•li se ovšem jednoho rĀna rozlĕtly dveĀ•e do lokĀlu HvĀ•zdy. Drobnĕ MoravĀk, koĀ•ĭ z Prvosenky, se rozĀ•ilenĀ• rozhlĕdl lokĀlem a rĀznĀ• vykroĀ•il rovnou k pĭpĀ•: „Kurva Mirku, nalej deci! Ja su tak nasratĕ, ten zkurvysyn Mĭša Kolinskĕ mi rozjebal kamizolu, podivaj sa, kurva, ta je po tatovi! A chcel sem ho len zacŭvat,“ a ukazoval dĭru v koĀ•ĭšku, uprostĀ•ed prsou. LĭĀ•il pak, jak byl vyzdvĭĀ•en do vĕše a odhozen. OĀ•i pĀ•ĭtomnĕch se soustĀ•

„PĀnovĕ, jĀ kvĀ•li Bohouškovi, snad budu muset to varovĀnĭ - „Kouše, kope“ napsat i v Ā•eĀ•i moravskĕ!“, uculil jsem se a poĀ•Ādal vĕ•epnĭho Mirka, aby Bohouškovo dnešnĭ „ŭlekovou“ konzumaci vĭna napsal na mĀ•j ũĀ•et. NĀ•kolik dnĭ po tĕto udĀlosti, jsem vychĀzel z obchodu, s plnĕm košem vonĭcĭho chleba. Kontrolnĭ pohled ke konĭm mi na nĀ•kolik vteĀ•min sevĀ•el krk, jak opĀ•tka. PĀ•ed Mĭšou stĀla drobnĀ dĭvenka, hlavu v zĀklonu, zdvĭĀ•enĀ ruĀ•ka s vytrĕenĕm ukazovĀĀkem se tĕmĀ•Ā• dotýkala Mĭšova Ā•umĀku. „Mami, mami, konĭĀ•ek!“ volala kamsĭ do davu lidĭ. TĀ•ebaĀ•e jsem nevĀ•Ā• letĀ•la k Bohu. Upustil jsem koš: „Mĭšo!“ kĀ•mĭkl jsem varovnĀ•, abych odpoutal jeho pozornost od dĭvenky, kterou si zvĀ•davĀ• prohlĭĀ•el. Pouhĕch deset krokĀ• se mi zdĀlo bĕt vĀ•Ā•nostĭ. KdyĀ• jsem Mĭšu koneĀ• uchoopil za ohlĀvku, nikdy pĀ•edtĭm jsem nepocĭtil tak silnĕ pocit ũlevy. Maminka se v zĀpĀ•tĭ objevila, pleskla dĭvenku pĀ•krĀt pĀ•es zadek a jĀ se dozvĀ•dĀ•: „Kdepak, Zuzanku by neuhlĭdalo ani deset policajtĀ•!“

Dny se prodluĀ•ovaly, slunce rychle opalovalo tvĀ•e do ruda. PĀ•el Ā•as navštĭvit kovĀ•e. RĀno pĀ•ivstal, neboĀ• nĀs Ā•ekala hodina cesty. Mĭšu jsem osedlal a nasedl. PĀ•mĭ projĭĀ•dĀ•nĭ vrat jsem sklonil hlavu ke protoĀ•e mĭsta pro jezdce mnoho nezbyvalo. Mĭška, kterĕho jsem drĀ•el na delšim vodĭtku za sebou, se nĀhle bezdĀ•vodnĀ• zastavil. JĀ, s hlavou jĀ• venku, jsem se v sedle trochu vzpĀ•ĭmil a vtom se to stalo: Zachytil jsem zĀdĕy o hornĭ trĀm, obrovskĕ tlak mne pĀ•ĭmĀ•kl do sedla.

Vĭc si nepamatuji. KdyĀ• jsem otevĀ•el oĀ•i, uvidĀ•l jsem dva konskĕ Ā•umĀky, Mĭša s Mĭškou mne oĀ• jak husara padlĕho v boji. LeĀ•el jsem na snĀ•hu, zĀda v jednom ohnĭ. PodaĀ•ilo se mi vstĀt. Všechny ũdy pracovaly a tak jsem se zaradoval, Ā•e se vlastnĀ• dohromady nic nestalo a po krĀtkĕ rozcvĭĀ•ce jsem opĀ•t nasedl na konĀ•. Okovat dva konĀ• je poĀ•ĀdnĀ facha, jak pro kovĀ•e, tak pro pomocnĭka. Vraceli jsme se pozdĀ• odpoledne, zĀda uĀ• pekelnĀ• bolela. Po veĀ•eĀ•mĭ, unaven nĀroĀ•nĕm dnem, jsem se koneĀ•nĀ• odebral na loĀ•e a rĀno se, ke svĕmu velkĕmu pĀ•ekvapĕnĭ, sotva posadil. Marcelka mi i pĀ•es mĕ dĀ•raznĕ protesty pomohla s oblĕkĀnĭm a doktor John mnĀ• po prohlĭdce uštĀ•paĀ•nĀ• informoval: „ChlapĀ•e, musĭm ti sdĀ•lit, Ā•e si tak mĀ•sĭc nezašukš. Na zĀdovĕ svaly chtĀ•jĭ Ā•as.“ Doktor byl prostĀ• takovĕ. Z niĀ•eho nedĀ•lal extra zĀlĕĀ•itost. MĀ•l na starost v sezĀnĀ• snĀ• dvacet tisĭc lidĭ a byl se starĕm dĀ•ĭpem na vše sĀm. Na tomto mĭstĀ• musĭm podotknout, Ā•e jeho prognĀza byla pravdivĀ. Dva tĕdny jsem nedokĀzal odsunout ani Ā•ĭdli od stolu. NesmĀ•l jsem dokonce ani kŭchat! Pokud jsem si takovĕ luxus dopĀ•Āl, skonĀ•il jsem v kotrmelcĭch na podlaze. Kdepak šukat! Po dobu mĕ neschopnosti mi pomĀhal domovnĭk hotelu. Drobnĕ chlapĭk neurĀ•itĕho vĀ•ku, snad padesĀtnĭk. Na hlavĀ• nosil stĀle klobouk vytvarovanĕ podle americkĕch pastevcĀ• krav. Hotelovĕ kuchaĀ• mnĀ• tajnĀ• informoval, Ā•e Honzĭk je trochu na hlavu, ale jinak fajn kluk. VyprĀ jak na podzim byla na hotelu škola v pĀ•ĭrodĀ•. Jeden veĀ•er dĀ•ti mĀ•ly tĀborĀk a opĕkaliu buĀ•ty. Honzĭk se objevil svĕm stĕtsonu a nabĭdl, Ā•e pĀ•edvede mĭstra Jana Husa. DĀ•ti radostnĀ• souhlasily. Honzĭk se za krĀtkou chvĭli pĀ•obleĀ•en jak dobyvatel severnĕho pĀ•lu. Prošivanĕ vatovĕ kalhoty i kabĀt, rukavice, kulich, pĀ•es nĀ•j kapuci a na nohou velikĀnskĕ vĀlenky. Prošel mezi dĀ•tmi a vstoupil doprostĀ•ed ohnĀ•, jako by vstupoval do sprchy. Nastalo absolutnĭ ticho, rušenĕ jen praskĀnĭm ohnĀ•. DĀ•ti i uĀ•itelky strnuly v ũĀ•asu. Plameny Honzĭka s chutĭ olizovaly hoĀ•el a hoĀ•el. StĀl vzpĀ•ĭmen, hlavu zaklonĀ•nou, ruce v mohutnĕch rukavicĭch mĀ•l pĀ•ĭtisknutĕ k obliĀ•ejĭ. Vypadal, ja plakal nad lidskou hĀ•ĭnostĭ, a byl rozhodnut skuteĀ•nĀ• zahynout, kdyĀ• tu jedna z uĀ•itelek poĀ•ala vyplaš bĀ•hat okolo ohnĀ•: „Soudruhu dost, uĀ• dost, to jĀ• stĀ•ĭ soudruhu!“ Ale Honzĭk stĀl, hoĀ•el, ale kde vyslyšel jeĭj prosby.

V okamĀ•ĭku, kdy jĀ• všichni pĀ•ĭtomnĭ byli pĀ•esvĀ•dĀ•eni, Ā•e jsou svĀ•dky v upĀlenĭm, vykroĀ•il Honzĭk zvolna z ohnĀ•. S obleĀ•enĭ se kouĀ•ĭlo, ale ten kluk v klidu setĀ•epal vĀlenky a hbitĀ• se zbavil vrchnĭho obleĀ•enĭ. DĀ•ti i uĀ•itelky, ho v absolutnĕm tichu, s otevĀ•enĕmi pusami sledovaly. Postavil se, dlaĀ• levĕ ruky bĀ•mĭcho a hluboce se po svĕm pĀ•edstavenĭ všem uklonil. V polovinĀ• dubna lyĀ•aĀ•skĀ sezĀna konĀ• svou mzdu stĀ•il lehce propĭt, se na tento Ā•as tĀ•šil. KaĀ•dĕy den, brzy rĀno, chodil na sjezdovku hledat peníze. Jak roztĀval snĕh, objevovaly se na jeho povrchu nejen mince, ale i nejrĀznĀ•jšĭ poztrĀcenĕ pĀ•edmĀ•ty. Bylo Ā• k nevĭĀ•e, kolik toho tvrdĕ pĀ•dĀzaly z lyĀ•aĀ• vytĀ•epat. Na mou zvĀ•davou otĀzku: „Kolik jsi dnes Honzĭku našel?“ odpovĭdal se štastnĕm uculenĭm: „Dnes tĀ•ĭcet piv!“ Po sezĀnĀ• prostory boudy ztichly, personĀl se rozjel odpĀ•ĭvat do svĕch domovĀ•. Marcelka mne pĀ•ed autobusem objala a na mĀ•j dotaz, kdy se vrĀtĭ, jen pokrĀ•ila rameny. Ulice posmutnĀ•la, po snĀ•hu zĀ•stala na loukĀch i v mĕ dušĭ jen polehlĀ šedivĀ trĀva. Takĕ svĀ•tla chalup, rozsetĕch po strĀnĭ, potemnĀ•la, jen tu, Ā•i tam, blikalo zapomenutĕ okĕnko, kterĕ ještĀ• zesilovalo samotou. KaĀ•dĕy veĀ•er jsem sebĀ•hl do hospody Na Peci, nebo do HvĀ•zdy, posedĀ•l jsem

https://www.kudlanka.cz VytvoĀ•eno pomocĀ• Joomla! GenerovĀ•no: 17 July, 2024, 15:24

hodinku Ā•i dvĀ› s místními horaly. NĀ›kdy se sezení protáhlo i pĀ™es zavírací dobu. ZproštĀ›n tak samoty, vykřaĀ•ova
jsem si pak spokojenĀ› zpĀ›t.

Míša od mého úrazu pĀ™estal pĀ™i komunikaci se mnou pouĀ¼ívat zuby. PĀ™i Ā•ištĀ›ní kopyt, Ā•i kar
bĀ™ichem se jen pokoušel vytáhnout mi košili z kalhot. Jedno kvĀ›tnové odpoledne, jsem natíral postroje
tukem, venku mrholilo a hustá mlha by se dala krájet. Celý týden nepĀ™ešel okolo hotelu jediný turista. Míša
s Miškou po mnĀ› pokukovali a Ā™ehtáním pĀ™ipomínali, Ā¼e by rádi ven. „DobĀ™e, já vás tedy pustím
jestli zase nĀ›co provedete, tak to bylo naposled!“ varoval jsem je. Venku jiĀ¼ rašila tráva, a tak se na ni
místo obvyklého skotaĀ•ení s chutí vrhli. S úlevou jsem pokračošval v práci. TeĀ• dají pokoj... VyĀ•istil jsem stání, a k
koleĀ•ko plné hnoje za budovu, srdce mnĀ› zastavil výkĀ™ik: „Hilféé...hilféé.“ letĀ›l mlhou zoufalý Ā¼enský hlas
pĀ™echázející do fistule. Popadl jsem vidle a bĀ›Ā¼el, skrz zuby cedil zuĀ™ivé nadávky. Jen mlha dokáĀ¼e takhle Ā•a
Náhle pĀ™ede mnou vykouzila Ā¼enu se dvĀ›ma dĀ›tmi. Jedno drĀ¼ela v podpaĀ¼í, druhé za ruku a zdĀ›enĀ› se o
Sotva popadajíc dech, spustila vodopád nĀ›meckých slov, mnĀ› nic neĀ™ikajících. Zakýval jsem hlavou a znovu se rozbĀ›hl.
Docela blízko slyším slabé frknutí a uĀ¼ Míšu vidím v celé jeho nádheĀ™e. OkamĀ¼itĀ› mnĀ› poznal, ušil
vztekle poloĀ¼ené dozadu se pĀ™átelsky postavily. PyšnĀ› dával najevo: „DobĀ™e hlídám, co?“
ním na zemi leĀ¼el chlap. „Míšo, ty gaunere! Já tĀ› zabiju!“ Ā™val jsem a hnal se po nĀ›m, rozhodl
pĀ™erazit o nĀ›j násadu od vidlí. Koukal pĀ™ekvapenĀ›, vzápĀ›tí ale mĀ›j úmysl vytušil. Nozdrami vyfouk z plic
všechen vzduch, zatĀ™ásl rozhoĀ™Ā•enĀ› hlavou a odklusal do mlhy. S mojí pomocí se chlapík postavil na nohy a mís
oprávnĀ›ných nadávek jen opakoval: „Danke, danke schön, danke.“ OstatnĀ› to bylo také všecko,
Ā•emu jsem z jeho líĀ•eného setkání se zlým konĀ›m rozumĀ›l. ZjištĀ›ním, Ā¼e nemá utrĀ¼ené Ā¼ádné Ā•ásti tĀ›la, o
ani odĀ›vu, se mi ulevilo. Setkání rodiny bylo dojemné. Ā½ena svého muĀ¼e dlouho objímala, dĀ›ti se k nĀ›mu tulily a já,
obdivovaný hrdina a zároveň viník, jsem celou scénu pozoroval se smíšenými pocity. Co se skuteĀ•nĀ› odehrálo,
nevím. MoĀ¼ná chtĀ›li Míšu pohladit, a malér byl tu. Pokud si ho totiĀ¼ kolemjdoucí nevšímali, ani on si
nevšímali jich. Ale ten, který i s jakýmkoliv úmyslem vykroĀ•il smĀ›rem k nĀ›mu, špatnĀ› pochodil. Míša
sklopil uší, krk s hlavou natáhl, vycenil zuby, a drobnými rychlými kroky se hnal po vetĀ™elci. Pokud se osoba dala
na útĀ›k, nepronásledoval jí. BĀ›da ale tomu, kdo v hrĀ›ze ztratil schopnost uprchnout. Ten sklídl od Míši pĀ›kný
štípanec. Z tĀ›chto dĀ›vodĀ› jsem Míšu nesmĀ›l volnĀ› pouštĀ›t ven. Zákaz jsem ovšer
porušil, zvlášĀ¼, kdyĀ¼ byly hory od turistĀ› „jako vymetené“. PĀ™i odpoledním Ā•ištĀ›n
jsem Míšovi sdĀ›lil, Ā¼e dnes mĀ›l velice blízko k tomu, aby skonĀ•il v koĀ›ském salámu. Míša rozumĀ›l nĀ›me
turistĀ›m stejnĀ› málo jako já, ale mne chápal dokonale. Zaklapal omluvnĀ› pysky, jako Ā¼e se vlastnĀ› tolik nestalo, stá
z Ā¼ebĀ™in seno a souhlasnĀ› zakýval hlavou: UĀ¼ se to nebude opakovat! PEPA KOUBA(pokračování pĀ™ištĀ›)